

ÜÇLÜ FOTOĞRAF HİKAYESİ

KARAHAN'IN MİRASI

TÜRKÇE:

Kara Han'ın, dünyanın tam ortasına diktiği dokuz dallı bir ağaç olduğu söylenir. Her dalında tomurcuklanan bitkileri, açmaya yüz tutmuş güz yapraklı çiçekleri ve gölgesinde bir çocuğun serinlediği el çekmiş gövdesi hayal edilirdi.

Dokuz dallı o ağacın kökleri dünyayı bir damar gibi sardığında her bölgeye kendinden parçalar bırakmıştı. İki dağın ortasından akan bir nehir, zelzelelere karşılık ağlayan kayalar ve belki de eşi görülmemiş bitkiler.

Dağınık köklerin en derini İstanbul'a uzandığında elliden fazla parçasını buraya dokundurmuştu. Dokunduğu her yerde bahçelerin eşsiz bitkileri yavaş yavaş filizlenmeye ve belki de küçük bir çocuğun boyu uzayana kadar sonu sonsuzluk çemberinde yanmaya başlamıştır.

O çocuk büyüdüğünde gölgesinde dinlendiği, dallarından karnını doyurduğu ve güzelliğine ilk kez şiir yazdığı o ağaca yeniden bakıyordu. Dallar sevinçle kıpırdamaya başladığında aslında yakınlığın eli sandığı bir canavarı büyütmişti. Parmakları dalların en ucuna dokunduğunda kemik kırar gibi dalını kırmıştı. Ağacın yaşları yıllara binmiş gibi kuru yaprakları döktüğünde yeryüzüne bahşettiği her şeyi karşısında buluyordu.

O çocuktan geriye kalan hiçbir duygu yoktu. Ne aynı masumluk ne ayrı kavuk. Canavar, ağacın her dalını kırıp döktüğünde, gövdesine testere izi bıraktığında yavaş yavaş ölüyordu. Ağaç kendi sonuna yaklaştıkça onun köklerinden doğan bitkiler kuruyordu. Kör kuyulara düşen o ışık damlası birkaçını kurtarmaya yetmişti.

İstanbul'unun endemik bitkilerini yok eden şimdi o çocuk mudur?

Tut, bırakma o çocuk elini, yok etme doğmayacak bitkileri.

İNGİLİZCE:

It is said that there once stood a nine-branched tree, planted by Kara Han at the very center of the world. Each branch bore buds, blossoms of almost-fallen autumn leaves, and provided shade under its drawn trunk where a child could seek refuge.

As the roots of that nine-branched tree wrapped around the world like veins, they left fragments of themselves in every region. A river flowing between two mountains, rocks weeping in response to earthquakes, and perhaps unparalleled flora.

When the scattered roots reached deepest into Istanbul, they touched it with over fifty fragments, where gardens flourished with unique plants slowly budding in every place they touched, igniting within the infinite circle until a child grew tall.

As the child grew, revisiting the tree under whose shade they rested, from whose branches they fed, and to whose beauty they once composed poetry. When the branches began to stir with joy, what was believed to be closeness had actually nurtured a monster. With fingers that broke branches like bones, the child shattered a branch when touching its tip. When the tree shed its tears like ages-old dry leaves, it scattered everything before it on the earth.

No emotion remained of that child, neither the same innocence nor separate crown. As the monster broke and destroyed every branch of the tree, leaving saw marks on its trunk, it slowly met its demise. As the tree approached its end, the plants born from its roots withered. Yet, that single drop of light falling into blind wells managed to save a few.

Now, is it that child who destroys the endemic plants of my Istanbul?"

Hush, do not forsake that child's hand, do not destroy the yet-to-bloom flowers.